

मी विठ्ठल पाहिला ?

वारी अनुभव - लेख क्र. ९

- राजश्री कुलकर्णी (साऊथ ब्रुन्सविक, न्यू जर्सी)

मुक्काम पोस्ट- वाल्हे

अंतर कमी असल्यामुळे, 'वाल्हे'ला दुपारीच पोहोचलो. संध्याकाळी साडेपाच वाजता 'अण्णा घाणेकरांचं' प्रवचन होतं. आजचा विषय होता, अठरावा अध्याय, 'एकाध्यायी गीता' जो सगळ्या अध्यायांचं सिंहावलोकन आहे. यात कर्मत्याग आणि कर्मसंन्यास यातला फरक सांगितला आहे.

अण्णा म्हणाले, "आपण भक्ती सावधपणे करतो आणि प्रपंच बेसावधपणे करतो."

"प्रपंचात आपण बरेचदा सुखी होतो, पण परमार्थात आपण सुखरूप होऊन जातो. सुख म्हणजे जीवाची आणि आत्मारामाची गाठ होते. पाण्याला तहान लागते कां?

सुख इकडे तिकडे शोधू नका, ते तुमच्यातच आहे. मुळात जीव ब्रम्हरूप आहे."

अभंग, आरती, जात, इत्यादी आपले नेहमीचे वापरण्यात येणारे शब्द; पण त्यांचे अर्थ नव्याने समजले.

- आरती - जी म्हटल्याने आर्तता निर्माण होते
- अभंग - जे भंग पावत नाहीत, ते अभंग
- जात - कधीही 'जात' नाही ती जात

हे सगळे नवीन अर्थ खरंच विचार करायला लावणारे आहेत.

साडेसहा वाजता चहासाठी ब्रेक झाला. मग अण्णांचं भजन झालं.

१०-१५ मिनिटे मस्त ध्यान लागलं. खूप छान वाटलं. मंद झुळुझुळू वारं, टाळ-पखवाजचा आवाज, भाविक लोकांची एका लयीतली साथ,... मस्त वाटत होतं.

रात्रीचं जेवण झालं. थोडा वरण-भात, दाण्याची चटणी खाल्ली. फक्त एका रात्रीपुरतं झोपण्याचं सामान घेऊन आशाताईच्या ओळखीच्या एका गुजराती कुटुंबाकडे आले.

वाल्हे, हे अगदी छोटं गाव आहे, म्हणजे वाटेत फिरणारी डुक्करं, गाढवं आणि रस्त्याच्या कडेला नाल्या असलेलं! पण गाव

छोटं असलं तरी (जेजुरीला भाड्याने घेतलेल्या खोलीपेक्षा) वाल्हेचं हे घर निश्चितच छान होतं. शिवाय चिलटांचा त्रास नव्हता.

वाल्हे-लोणंद १८.३ किलोमीटर

सकाळी अडीचच्या सुमारास परत जाग आली. कपडे रात्रीच धुऊन झाले होते. प्रातःविधी आटोपले. कपड्यांच्या घड्या घातल्या. झोपायचा प्रयत्न केला, पण झोप आली नाही. डायरी लिहायला सुरुवात केली.

पहाटे एकटी लिहायला बसले की मनात कित्येक विचार यायचे... तेही चंचल, माकडांसारखे- एका विषयातून दुसऱ्या विषयाकडे उड्या मारणारे!

• वारी पूर्ण होण्याला किती लोकांचे हात लागले. लीलाताई, आशाताई, निलेशचे आईवडील, चित्राचे आई-वडील, माझे भाऊ-वहिनी, याशिवाय अमेरिकेतील मित्र-मैत्रिणी (रेखा मुसळे -तिचे आई-वडील, अनघा येरंडे, डॉ. मनीषा माधवी),... कितीतरी!

• काहीना काहीना काही कारणाने एकेक गोष्टी गळून पडताहेत... त्याही नकळत... या प्रवासात दागिने विशेष नव्हतेच, पण जे होते तेही (कानातले, गळ्यातले, बांगड्या) घामामुळे मागे पडले. मुक्कामाला पोहोचल्यानंतर पायमोजे, चप्पल 'चालत नाहीत', म्हणून मागे पडले. आता रोज फक्त आंघोळ, स्वच्छ धुतलेला ड्रेस आणि कुंकू!

• आता वारी पूर्ण व्हायला 'फक्त' अकरा दिवस राहिले. (मी माझी धावतानाची युक्ती इथे अमलात आणली. जेव्हा १० मैल धावायचे असतात, तेव्हा एक मैल धावल्यानंतर मी म्हणत असे, ओहो एक मैल झाला, आता 'फक्त' नऊ मैल राहिलेत.)

या धावण्यावरून लहानपणी ऐकलेल्या हरणाची गोष्टदेखील आठवली. डौलदार शिंगे असलेल्या हरणाला, स्वतःचं प्रतिबिंब पाण्यात पाहून त्याच्या शिंगांचा खूप अभिमान वाटतो. पण त्याच वेळेला त्याचं लक्ष प्रतिबिंबातल्या त्याच्या बारीक, काटकुक्या, कुरूप पायांकडे जातं. तेवढ्यात त्याला एका शिकान्याची चाहूल लागते. ते हरीण वाऱ्याच्या वेगाने पळत सुटते. त्याचे काटकुकुळे पाय त्याला वाचवतात, तेवढ्यात त्याची शिंगं वेलीत अडकतात, शिकान्याचा बाण त्याला अचूक टिपतो, शेवटी त्याला ज्या डौलदार शिंगांचा गर्व असतो, तेच त्याचा घात करतात. माझंही पायांच्या/चालण्याच्या बाबतीत थोडंफार हरणाच्या शिंगांसारखं झालं. ज्या फक्त चालण्याची खात्री होती, ती मुरगळलेल्या पायामुळे दोलायमान झाली. मी साशंक झाले.

• पण एक मात्र आहे- घामोळ्यांनी भरलेला 'हात, पाठीचा वरचा भाग', आणि काल मुरगळलेला डावा पाय सोडला तर बाकी सगळं एकदम झकास! काल रात्री पायासाठी **combiflem (pain killer)** घेऊन झोपले, सूज आणि पाय दुखणं कमी व्हावं म्हणून! बघूया आजचा दिवस कसा जातो ते!